

Сонет 1

Жоашен Дю Белле

1

О Франціє, мистецтв, одваг, законів мати,
О годувальнице, турботнице моя!
Тепер повторюю святе твоє ім'я
Плачливим голосом бездомного ягняти.

Якщо своїм не раз мене воліла звати,
Чому ж мовчиш тепер? Мій дім, моя сім'я,
О Франціє, озвись! Але даремно я
Вслухаюсь: голосу не хочеш ти подати.

Тут пажерні мене оточують вовки,
І тне зима мене — у спину, у боки,
І хоче підкорить своїй колючій владі.

Для всіх отар твоїх доволі паші є,
Ні звір не шпетить їх, ні дощ, ні град не б'є,
Чи то ж найгірша я вівця в твоєму стаді?